

DA ANGAKOKKEN AVGO SOM DRENG STJAL HALSSTYKKET AF EN SÆL

Af kaptajn *Johs. Balle*

Det skete en gang ved „Sermiligâk“ på Østkysten, at Avgo og hans husfæller begyndte at sulte. Det var slået fejl med efterårsfangsten, så de ikke havde fået tilstrækkeligt vinterforråd. Avgo, der den gang var en stor knægt, var meget sulten; men endnu var det dog ikke så slemt, at de afmagredes ved det.

En gang sulten plagede dem særlig slemt, tog „Angakokkens“ kone halsstykket af en remmesæl frem og begyndte at koge det. Det gibbede helt i Avgo, og han blev meget glad og forventningsfuld ved at se det, da det var skik blandt husfællerne der, at alle i huset fik en bid med, men kedeligt var det, at „Angakokken“ begyndte at tale om åndemaning, inden kødet var kogt færdigt, for da „Angakokken“ trådte ud på gulvet for at gøre klar til åndemaningen, sagde han til sin kone: „Du må ikke tage kødet op nu, først når jeg er færdig med åndemaningen, må du tage det op af gryden.“

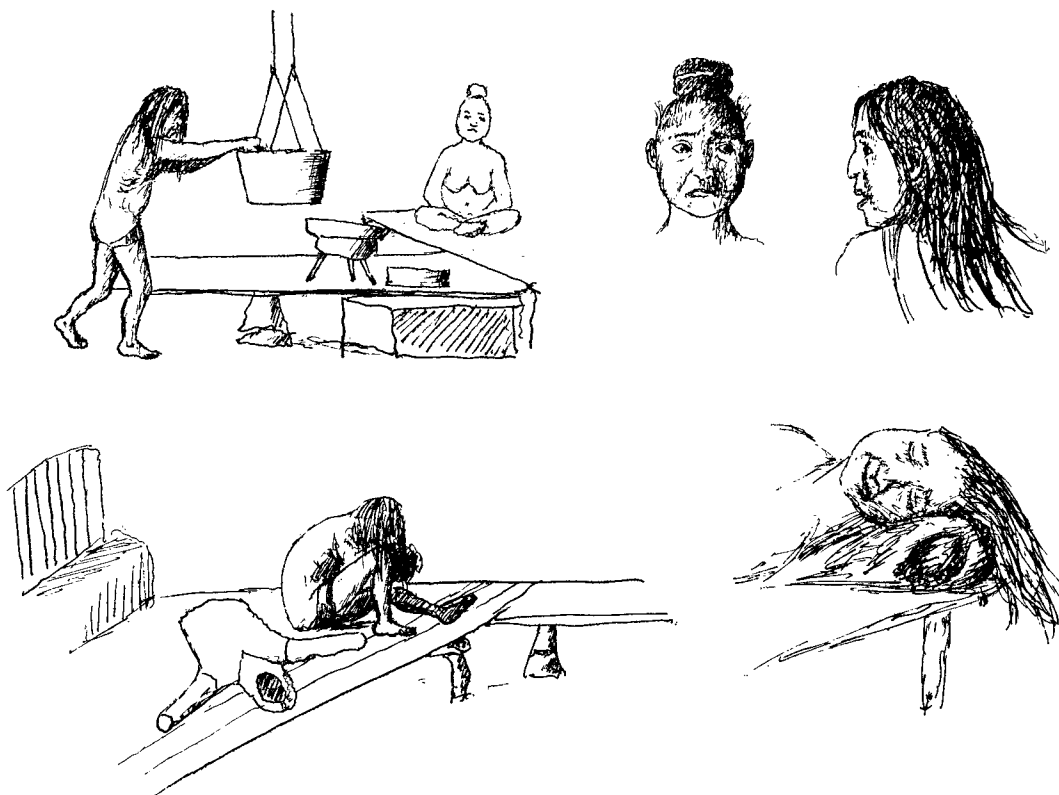
Da „Angakokken“ sagde det, var Avgo imidlertid helt tilfreds med det, han havde nemlig fået en ide. Den gik ud på, at han, når nu alle lamperne var slukkede, ville stjæle kødet.

Han havde næppe tænkt den tanke til ende, før de slukkede lamperne.

Det kan nok være, at Avgo fik travlt. Han havde i forvejen nøje indprentet sig, hvorledes han uden at røre ved nogen eller noget skulle nå hen til gryden for at få fat i kødet.

Han listede sig lydløst af sted, og det lykkedes ham at komme hen til gryden uden nogen hørte det. Så stak han hånden ned i gryden, fik fat i kødet og listede så stille tilbage til briksen ved ydermuren, hvor han begyndte at spise af det.

Da det var en kraftig spise, blev han hurtigt mæt, men nu var gode råd dyre. Hvad skulle han gøre af hele resten? Han spekulerede lidt over det og kom så i tanke om sin anorak (overtræksbluse af tarmskind), den kunne han jo bruge til at svøbe halsstykket ind i og gemme det under briksen. Han pakkede det ind i sin anorak og gemte det under briksen, hvorefter han mæt og veltilpas henvendte hele sin opmærksomhed på åndemaneren.

Fortælleren Kårale Andreassens tegninger til det gamle sagn.

Som det gik allerbedst med åndemaningen, og Avgo i ro og mag hørte på det, lød der pludselig en barnerøst fra den anden ende af det store hus: „Åh, hvor her lugter dejligt af kogt halsstykke“. – Avgo havde næppe hørt det, før hans hjerte begyndte at banke og bankede så højt, at han troede, at enhver, der var inde i huset, måtte kunne høre det, trods angakøkkens larmen med sin tromme.

Han lyttede spændt for at høre, om der var andre, der ville sige noget; men da der ikke senere hørtes en lyd, var det, som faldt der en sten fra hans hjerte. Då åndemaneren var kommet rigtig i ekstase, og åndemaningen var på sit højeste, lå Avgo mageligt henslængt på yderbriksen og hørte til. Det eneste han evnede var engang imellem at ræbe af velvære.

Åndemaneren havde hidtil været fuldt optaget af sin maning, men nu lod det til, at han snart var færdig.

Åndemanerens tromme lød efterhånden svagere og svagere, ligesom skindet, der hænger foran ham og spærrer for husgangen, bevægede sig langsommere og langsom-

mere, medens Avgos hjerte blev mere og mere uroligt. Tilsidst rystede han over hele kroppen af angst, og da åndemaneren holdt op, var han fuldstændig rædselsslagen. Som han lå der i rædsel, hørte han åndemaneren sige til sin kone: „Nu kan du godt tage halsstykket op af gryden.“ Da konen havde fået besked på det, begyndte hun at stikke i gryden efter kødet; men da hun havde stukket og stukket forgæves et stykke tid og ikke fået fat i det, sendte hun sin mand et meget sigende blik og sagde: „Det var dog mærkeligt, men halsstykket jeg har kogt, er der ikke.“ – Manden spærrede øjnene op og sagde: „Hvorledes kan så stort et stykke kød forsvinde.“ „Hvis du ikke vil tro mig, kan du jo selv søge efter det“, sagde konen fornærmet. – Manden stak og stak ned i gryden efter kødet, og hans ansigt blev længere og længere. „Det er der virkelig ikke“, sagde han tilsidst.

Da det ikke var til at finde, blev der stor bestyrtelse mellem husfællerne, og nogle sagde: „Du må prøve en åndemaning til for at se, hvor det er blevet af.“ De havde dårligt talt ud, før han atter stod ude på gulvet, idet han gnidende sin tromme mod gulvet begyndte at mane.

Idet han begyndte på det, følte Avgo det, som sad han med sit hjerte i sine hænder, men han havde dog det håb, at hjælpeånderne, der forlader „Angakokken“, når åndemaningen er forbi, var så langt borte, at de ikke kunne høre ham. Da Avgos angst var lige ved at røbe ham, hørte han „Angakokken“ sige: „Det er en „tupilak“, der har spist det.“

Da Avgo hørte det, var det, som om han pludselig var kommet til at ligge i en stor blød fordybning, så befriet følte han sig.

På grund af sin lyst til åndemaning gik „Angakokken“ på den måde glip af et godt og kraftigt måltid, medens Avgo det meste af natten lå og småtyggede, – og da han ikke kunne mere, lagde han træt og mæt sit hoved på resten af kødet og sov blideligt ind.